

No nazdar všichni.

Příběh o „Králi Šumavy“ jsem si četl teprve dneska, protože v pátek jsem neotvíral poštu. Škoda, v pátek bych se u toho asi smál. Dneska se mi chtělo řvát: „já vím, jak ti je“.

Když to shrnu, tak sobota byla lehká zkouška, co ještě dokážu (za pomoci pětipapričkové), zakončená vřelým přijetím a chladným bazénem. Po chvilce relaxu jsem se mohl ohnout i pro míček při tenisu.

V neděli jsem podvědomě odkládal odjezd. Když kolem čtvrté odpoledne Zdeněk zavelel k odjezdu („tady už nám asi nenalejou“), nemohl jsem vědět, že pětipapričková není v jeho batohu, ale stojí tiše v koutě chladného sklípku. Tichá dohoda zněla: po každých dvaceti km dáme pivo, abychom doplnili tekutiny. Myslel jsem, že na tři piva to dojedu.

Naše první cesta vedla na Cvilín („když na Cvilín, tak na Cvilín“). Mělo mě varovat, když se Zdeněk vydal jinou cestou, než jsem znal z auta. Zdeněk: „tady je to kratší“, ale v kopci, který měl odhadem 17 ‰ jsem poprvé poznal, že moje přehazovačka nefunguje pro nejmenší přední kolečko. Na vrcholu, než jsem stačil zamknout kola, mi Zdeněk koupil vstupenku na rozhlednu. Nahoře se mi pravda omlouval: „promiň, nevěděl jsem, že trpíš závratí“ a nutil mě opírat se o cimbuří, které je určitě starší než bývalá střecha v Branticích a smát se do objektivu (viz Zdeňkovo foto). Zpátky jsme jeli mírnějším svahem (přes padesát při intenzivních brzdách). Zdeňkův komentář pod kopcem: „nechtěl jsem to moc pouštět, jsou tu samé stromy“. Ale to jsme se už klidnou jízdou asi kolem 35 km/hod blížili k první vysněné hospodě (jeden Šerák).

Dalších 20 km Zdeněk plnil slib, že zpátky potáhne on mě. Jen jsem nevěděl, že to bude 30 km/hod do kopce a 35 km/hod po rovině. Když jsme se chvilku zakecali (27 km/hod), předjel nás závodník v červeném dresu Bradley Wigginse, po chvíli měl asi ½ km náskok. Pokusil jsem se o nezapný vtíp: „já bych ho dojel, ale pak už bych nedojel domů“. Zdeněk mi chtěl dokázat opak, hodil těžší převod, takže jsme i do kopce jeli přes 40. Závodníka dojel, já už ne. Už jsem se jenom díval, kdy bude za námi 40 km a druhá občerstvovací stanice. Vzdálenost jsem řádně nahlásil, ale zastávka byla až za dalších 5 km. Přeskočím nudné kilometry, které jsme projeli po polních pěšinách a panelových cestách (moje mapy označil Zdeněk za „neplatné od našeho vstupu do EU“ a řekl že: „pojedeme podle mojí ptačí křivky“ nebo to bylo „podle křivky mého ptáka“ ?) a přeju k závěru (tj. posledních asi 25 km). Od stíhací jízdy za Wigginsem jsem radši zase jel v čele a brzdil na rychlost 25-27 km/hod. Fakt je, že kromě Wigginse nás po cestě předjelo jen pár motorkářů. Kvůli soli v očích jsem neviděl na protější cyklistky, což snižovalo estetický požitek z jízdy. Domů jsem se těšil, jako když mě pouštěli z vojny v sedmdesátémšestém. Depka: všiml jsem si Zdeňka, jak jede vedle mě v levém pruhu a fotí si mě tak, abych se vyjímal na pozadí se západem slunce. Připadal jsem si jak velbloud na krabičce cigaret

Začalo se smrákat. Asi proto jsme odbočili na cyklostezky, kde byly stromy a nebylo skoro nic vidět. Postupně jsem z bezpečnostních a fyzických důvodů zvolňoval těsně nad dvacet. Když jsem ve tmě najel do hromady strusky na cestě, moje „kurva“ asi bylo slyšet daleko. Asi jsem taky zvolnil - občas byl uprostřed cyklostezky sloupek anebo taky sloupek, upálený 3-5 cm nad zemí. To byl signál pro Zdeňka: „ted' pojedu první já“. A už jsme zase jeli 30. Asi se taky těšil na Aničku.

Přeskočím: poslední kilometry jsem jel na kyslíkový dluh, kdy jediným odpočinkem byla zastávka, během které Zdeněk nafoukal kolo nešťastnému cyklistovi a poslední možnou občerstvovací stanici jsme minuli, protože: „tady asi bude moc komárů“.

Na posledním kopci za proskovickou školou jsem slabým hlasem vydechnul, že už nemůžu. A Zdeněk pravil: „tady už to nevádí“.

Domů jsem volal Janě už dřív, že jedeme pomalu a opatrně, takže přijedeme později a jestli má čili papričky, ať je hned hodí do zbytku slivovice. Ta nás už čekala (slivovice i Jana) hned za dveřmi verandy. Při světle jsem zepředu viděl Zdeňkův široký úsměv od ucha k uchu (jsem si jistý, že se smál kolem celé hlavy), když říkal Janě: „myslím, že do Brantic už jinak jezdit nebudeme.“

A já jsem se začal těšit na Tour de Brantice 2013 (Zdeněk: „příští rok jedeme přes Polsko, to bude kratší“).

V Ostravě 20. srpna 2012, zapsal Vašek